

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.928 van 17 december 2001
in de zaak A. 92.207/XIV-3772.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat B. VRIJENS
 kantoor houdende te 9000 GENT
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Bulgaarse nationaliteit, op 29 mei 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 29 mei 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 16 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VAN DEN BON die, loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 21 mei 1996 en zich vluchteling verklaren op 29 mei 1996; dat op 29 mei 1996 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 23 augustus 1996 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen bevestigt; dat hij op 2 oktober 1996 deze beslissingen intrekt; dat de verzoekende partijen op 15 oktober 1999 worden gehoord op het Commissariaat-generaal; dat de commissaris-generaal op 31 maart 2000 de thans bestreden beslissingen neemt; dat hij in beide beslissingen tot de conclusie komt dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat hij, wat de eerste verzoekende partij betreft, dit steunt op de volgende motieven :

“(…)

De geloofwaardigheid van betrokkene relaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen eerder afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in zijn vragenlijst, alsook met de verklaringen die zijn vrouw op het Commissariaat-generaal aflegde.

Met betrekking tot de dood van zijn vader, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn advocaat hem inlichtte dat zijn vader was gedood door twee politieagenten. Betrokkene vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal dat betrokkene moeder over de omstandigheden op de hoogte was en dat betrokkene advocaat op de hoogte was omdat betrokkene het hem mogelijk had verteld. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat het incident gebeurde in een kleine straat in Sevlievo voor het paviljoen waar partijaffiches werden verkocht, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het op een tabaksplantage gebeurde.

Met betrekking tot de bijeenkomst in het DPC-lokaal op 10 mei 1996, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij toen werd gevraagd lid te worden van de DPC maar had gezegd pas lid te zullen worden na zijn naamswijziging. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat ze hem zegden dat hij officieel zijn Turkse naam zou terugkrijgen als hij een lidkaart had. Betrokkene vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal dan weer dat betrokkene toen reeds een lidkaart wou, maar dat men hem zei te wachten tot na zijn naamswijziging, omdat een Turkse naam een voorwaarde was om lid te worden. In betrokkene vragenlijst (rubriek 16) dan weer verklaarde betrokkene van 1995 tot 1996 lid te zijn geweest van de DPC.

Met betrekking tot de aanval na de bijeenkomst op 10 mei 1996, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze werden aangevallen nadat ze iets

waren gaan drinken en dat hij veronderstelt dat de vier aanvallers politiemensen waren. Betrokkenes vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal dat de aanval plaatsvond toen ze op weg waren om iets te gaan drinken en dat de daders onbekende burgers waren. Betrokkene verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer dat hij een van de daders als politieagent had herkend.

Wat betreft de reden van hun visumaanvraag verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat dit met de bedoeling was gedurende enkele weken een reis te maken om de zaken te laten bekoelen, en dat ze op 8 mei 1996, huwden omdat het verkrijgen van visa dit vereiste. Betrokkenes vrouw verklaarde op het Commissariaat-generaal echter dat ze visa hadden gevraagd om te vluchten en ergens asiel te vragen en dat ze nog voor hun vertrek officieel gehuwd wilden zijn.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, duidelijk blijkt dat de situatie in Bulgarije dermate is geëvolueerd dat de Turkse minderheid geen gevaar meer loopt voor vervolging (Bron: antwoord UNHCR aan het Commissariaat-generaal dd. 13 augustus 1996, Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1998). De door betrokkene voorgelegde documenten (internationaal paspoort, een convocatie voor de rechtbank en een medisch attest) vermogen geen afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen. (...);

dat hij, wat de tweede verzoekende partij betreft, zijn besluit steunt op de volgende motieven :

“(…)

De geloofwaardigheid van betrokkenes relaas wordt volledig ondermijnd nadat werd vastgesteld dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn met de verklaringen die haar man op het Commissariaat-generaal aflegde.

Met betrekking tot de dood van haar schoonvader verklaarde betrokkenes man op het Commissariaat-generaal dat zijn advocaat hem inlichtte dat zijn vader was gedood door twee politieagenten, terwijl betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de schoonmoeder op de hoogte was van de omstandigheden en dat de advocaat op de hoogte was omdat haar man hem het mogelijk had verteld.

Met betrekking tot de bijeenkomst in het DPC-lokaal op 10 mei 1996 verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat haar man toen reeds een DPC-lidkaart wou, maar dat ze hem zegden te wachten tot na zijn naamswijziging, omdat een Turkse naam een voorwaarde was om lid te worden. Betrokkenes man verklaarde op het Commissariaat-generaal echter dat hem toen werd gevraagd lid te worden, maar dat hij had gezegd pas lid te worden na zijn naamswijziging.

Met betrekking tot de aanval na de bijeenkomst op 10 mei 1996, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat ze werden aangevallen toen ze op weg waren om iets te gaan drinken terwijl haar man op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de aanval plaatshad nadat ze iets gaan drinken waren.

Wat betreft de reden van hun visum-aanvraag verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat dit met de bedoeling was om te vluchten en ergens asiel te vragen en dat ze op 8 mei 1996 huwden omdat ze nog voor hun vertrek officieel wilden gehuwd zijn. Betrokkenes man verklaarde op het Commissariaat-generaal echter dat ze visa aanvroegen omdat hij gedurende enkele weken een reis wilde maken om de zaken te laten bekoelen en dat ze op 8 mei 1996 huwden omdat het verkrijgen van hun visa dit vereiste.

Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, duidelijk blijkt dat de situatie in Bulgarije dermate is geëvolueerd dat de Turkse minderheid geen gevaar meer loopt voor vervolging (Bron: antwoord UNHCR aan het Commissariaat-generaal dd 13 augustus 1996, Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1998).

“(…);

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij in haar nota onder het kopje “Met betrekking tot de ontvankelijkheid” uiteenzet, eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat in deze stand van het geding dit verzoek niet kan

worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partijen als eerste middel de schending inroepen van het redelijkheidsbeginsel; dat zij in het bijzonder aanvoeren dat de beslissingen geen rekening hebben gehouden met de gevolgen van het gevoerde beleid en de integratie van verzoekers, noch met de gevolgen van de terugkeer naar het land van herkomst, derwijze dat “kan gesteld worden dat elke redelijke termijn overschreden werd”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop repliceert dat de commissaris-generaal niet gebonden is aan termijnen om te oordelen over de ontvankelijkheid van een asielaanvraag, dat hij elke asielaanvraag individueel en zorgvuldig dient te onderzoeken, zodat dit enige tijd kan vergen; dat verzoekers bovendien niet aangeven welk belang zou geschaad zijn als niet binnen korte termijn een bevestigende beslissing wordt gegeven.”;

3.1.3.2. Overwegende dat de verzoekende partijen op het eerste gezicht niet op voldoende wijze aantonen welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen; dat zij op het eerste gezicht alvast niet kunnen beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure, daar zij door dit feit geruime tijd langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en, in afwachting van de behandeling van het dringend beroep, in de mogelijkheid werden gesteld om aanvullende stukken ter staving van hun asielaanvraag te verzamelen; dat hetzelfde geldt, voor wat het nadeel betreft dat ze lijden bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst; dat zij voor het overige rekening moesten houden met het precaire karakter van hun statuut; dat het verloop van een termijn, zelfs al zou deze onredelijk zijn, voor de behandeling van een dossier betreffende de aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling bovendien op het eerste gezicht niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf ontstaat; dat het middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een tweede middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“2. Tweede middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissingen, genomen ten aanzien van de verzoekers, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoeker en deze afgelegd door verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen enkel en alleen gesteund zijn op de vermeende tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoekers zelf.

Dat uit de verhoorverslagen dd. 15.10.1999 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat verzoekers tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werden geconfronteerd met hun zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoekers en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoekers de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissingen de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoekers schenden, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekers nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoekers zelf.”;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert :

“- Verweerder merkt op dat het dringend beroep waarbinnen de bestreden beslissing zich situeert, een administratieve beroepsprocedure is, die volgens de wet werd toevertrouwd aan een onafhankelijke en gespecialiseerde administratieve instantie, en die aldus niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege, waar de waarborg van de hoorplicht en de rechten van de verdediging moeten worden gerespecteerd (...). Verweerder is dus gerechtigd om de bestreden beslissing te nemen op grond van de stukken van het administratief dossier, zonder dat hij daarbij verzoekers diende te horen.

- Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers door verweerder bij aangetekende brief met ontvangstbewijs werden opgeroepen voor een verhoor dat was voorzien op 15 oktober 1999. Verzoekers zijn uitgebreid ondervraagd over hun asielrelaas en de mogelijkheid alle argumenten terzake naar voor te brengen. Verweerder was tijdens dit uitgebreid onderhoud niet verplicht om verzoekers te confronteren met de vastgestelde tegenstrijdigheden (...).”;

3.2.3. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat die op het eerste gezicht op het administratiefrechtelijke vlak alleen op tuchtzaken van toepassing zijn; dat derhalve de rechten van verdediging op het eerste gezicht niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat in het raam van de door de verzoekende partijen aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, op het eerste gezicht op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel op het eerste gezicht enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partijen op het eerste gezicht in hun verzoekschrift de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden niet met concrete gegevens weerleggen; dat de verzoekende partijen derhalve niet lijken aan te tonen hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden met betrekking tot de bestreden beslissingen; dat het middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen een derde middel aanvoeren dat als volgt luidt :

“3. Derde middel: schending van het artikel 14(2) van het internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder het artikel 1 ,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer hij in zijn beslissingen zomaar zonder gegronde redenen stelt dat verzoekers aanvraag kennelijk ongegrond is “omdat dat de situatie in Bulgarije dermate is geëvolueerd dat de Turkse minderheid geen gevaar meer loopt voor vervolging”.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissingen naar informatie van het UNHCR dd.13.08.96 en het Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1998.

Dat verzoekers in eerste instantie opmerken dat de bestreden beslissingen niet afdoende gemotiveerd zijn, wanneer verweerder zich beroept op achterhaalde informatie en geen recente rapporten aangaande de mensenrechten situatie in Bulgarije raadpleegt.

Dat dient vastgesteld te worden dat verweerder zich onvoldoende informeerde alvorens bevestigende beslissingen te nemen.

« Elke bestuurshandeling moet gebaseerd zij op juiste en relevante feiten. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid er overigens toe om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen. »

Dat verzoekers verwijzen naar het recentste rapport van het U.S. Department of State “Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1999” dd. 25.02.2000, aangaande de mensenrechten in Bulgarije anno 1999. Daaruit blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten nalaten misdaden tegen minderheden te vervolgen (cfr. stuk 4, p. 8).

Dat uit voormelde rapport blijkt dat verzoekers wegens hun origine de bescherming van de Bulgaarse autoriteiten niet kunnen inroepen tegen het onrechtmatig optreden van Bulgaarse burgers.

Dat verweerder de bestreden beslissingen niet afdoende motiveerde. Dat verweerder zich onvoldoende informeerde en naliet verzoekers vrees voor vervolging in hun land grondig te onderzoeken en te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.”;

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij hierop als volgt repliceert
:

“- Vooreerst merkt verweerder op dat de specifieke motiveringsverplichting, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de uitdrukkelijke motiveringswet, tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen wel degelijk kent. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Daarnaast dient er op te worden gewezen dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Eén van de onontvankelijkheidsgronden is de “kennelijk ongegrondheid”. Een aanvraag is volgens artikel 52 van de Vreemdelingenwet kennelijk ongegrond omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het verhaal moet coherent, geloofwaardig en aannemelijk zijn zonder tegenstrijdigheden.

Een andere onontvankelijkheidsgrond is de “bedrieglijkheid” (cfr. artikel 52 § 1 2^½ a van de Vreemdelingenwet). Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhelen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoonst t.o.v. gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken uit het dossier. Ook aanvaardt de Raad dat het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag kan worden afgeleid uit de tegenstrijdigheid van verzoekers diverse verklaringen (...).

Verweerder stelt vast dat verzoekers de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verzoekschrift niet bespreken of weerleggen. Verweerder kon terecht besluiten tot de bedrieglijkheid en het kennelijk ongegrond zijn van verzoekers asielaanvragen.

- Het is evident dat wanneer de Commissaris-generaal een correcte beslissing wil nemen, hij dit alleen maar kan na alle elementen uit het dossier te hebben onderzocht. Pas na zo’n onderzoek kan hij beslissen over te gaan tot een verder onderzoek of kan hij op basis van artikel 52 van de Vreemdelingenwet de asielaanvraag onontvankelijk verklaren. Uit alle stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder zorgvuldig te werk is gegaan en de beslissingen heeft genomen met in achtname van de zorgvuldigheidsplicht.

- De bestreden beslissingen zijn correct gemotiveerd en schenden geenszins de motiveringsverplichting. Na een uiteenzetting van het vluchtrelaas bevatten de bevestigende beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.”;

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in het middel onder meer de schending aanvoeren van artikel 1,A(2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling op het eerste gezicht wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling op het eerste gezicht geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling

derhalve een directe werking lijkt te moeten worden ontzegd; dat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van artikel 1,A(2) van het verdrag van Genève niet dienstig lijken te kunnen invoeren; dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk lijkt;

Overwegende dat de verzoekende partijen in dit middel zowel de schending van de formele als van de materiële motiveringsplicht aanvoeren; dat zij op het eerste gezicht in redelijkheid niet kunnen aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissingen zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn; dat het middel, in zoverre het steun vindt in de schending van de formele motiveringsplicht, niet ontvankelijk lijkt;

Overwegende, voor het overige, dat de commissaris-generaal in beide zaken tot het besluit komt dat de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat hij blijkens de bestreden beslissingen tot dit besluit komt na te hebben vastgesteld dat “de geloofwaardigheid van betrokkene relaas (...) volledig (wordt) ondermijnd nadat werd vastgesteld dat haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tegenstrijdig zijn” met de verklaringen die de echtgenoot op het Commissariaat-generaal aflegde; dat in de bestreden beslissingen deze tegenstrijdigheden worden vermeld, alsook het volgende motief :

“Tenslotte dient nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, duidelijk blijkt dat de situatie in Bulgarije dermate is geëvolueerd dat de Turkse minderheid geen gevaar meer loopt voor vervolging (Bron : antwoord UNHCR aan het Commissariaat-generaal dd. 13 augustus 1996, Bulgaria Country Report on Human Rights Practices for 1998)”;

Overwegende dat de verzoekende partijen enkel inhoudelijke kritiek uiten op het hiervoor aangehaalde motief; dat zij geen kritiek lijken te uiten op de uitgedrukte tegenstrijdigheden alhoewel deze op het eerste gezicht de bestreden beslissingen op zich kunnen dragen; dat derhalve de kritiek van de verzoekende partijen zich lijkt te richten tot een overtollig motief, zodat de eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is om de bestreden beslissingen aan te tasten; dat het middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien december tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.